

[Statsministeren.]

særligt heri ... (Poul Møller: Håbet!) ... Ja, det er lidt for grønt en gang imellem. Jeg har ikke her tænkt på den ærede ordfører, naturligvis.

Det er imidlertid lidt mærkeligt, at partierne ikke kan lide at blive betegnet med det, de egentlig står for. Socialistisk folkeparti kan ikke lide omtalen af kommunisterne, og de reaktionære uafhængige kan ikke lide at blive kaldt reaktionære. Og venstre vil være konservativt og fortsætte hermed. Men det er der jo ikke noget at gøre ved. Jeg tror, at det, befolkningen interesserer sig for nu, da valget er overstået, er, at vi kommer i gang med arbejdet, som det også er sagt af flere ordførere; og der er givet tilsagn om vilje til samarbejde, og det takker jeg for. Så må vi se, hvor langt det strækker.

I den forbindelse nævnte den ærede ordfører hr. Poul Møller, at han håbede, at også regeringen ville vise vilje til samarbejde. Det mener jeg at regeringen allerede har gjort i de foregående samlinger. Det er nok noget, vi ikke helt kan blive enige om. Men vi nåede dog resultater på en række punkter; det behøver jeg ikke at gentage her; jeg vil blot nævne forsvaret samt den enighed, vi nåede omkring markedspolitikken og toldproblemet.

Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der ville have et pant på samarbejdsviljen, et synligt udtryk, og han kredsede i den forbindelse om, hvorvidt det kunne tænkes, at man ville gå over til en tidligere anvendt praksis, hvorefter de partier, der fremsatte forslag, altså også selv om det var oppositionspartier, kunne få lov til at vælge formand i udvalgene. Nu vil jeg først gøre opmærksom på, at det var en praksis, der kun eksisterede i få år i tidligere tider; i flertalsregeringerne valgte regeringspartierne altid formanden. Men på den direkte forespørgsel vil jeg sige, at jeg gerne skal tage spørgsmålet op til overvejelse i socialdemokratiet; jeg tror også, de radikale vil gøre det, og så må vi se, hvad vi kan nå til. Der er i øvrigt ingen, der siger, at vi skal nå til en absolut fast regel. Der kan også foreligge forskellige situationer, hvor man kan overveje det. I sidste instans er det de enkelte udvalg,

der skal tage stilling hertil; det er ikke noget, regeringen bestemmer.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at der ikke var brug for opgør. Nej, det var der ikke; der kom jo heller ikke meget ud af det. Man havde indtrykket af, at både det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Erik Eriksen savnede retsforbundet. Det var, ligesom det gik så godt dér før valget ... (Poul Møller: Det gør statsministeren vel også!). Ja, det gør jeg i og for sig, men vist ikke af samme grund som det ærede medlem. Men man har stadig de radikale, det fik vi jo at mærke. Det var særlig det ærede medlem hr. Poul Møller, som kritiserede de radikale så stærkt og drog historiske paralleller, som jeg nok tror at de radikales egen ordfører vil tage sig af, men jeg kan ikke lade være med at undre mig over det, når det ærede medlem hr. Poul Møller siger, at han ligefrem ærgrer sig over tilbagegangen i de radikales mandater og stemmer.

Jeg har i og for sig hidtil troet, at det glædede det ærede medlem. Jeg troede, at det ærede medlem gerne ville bekæmpe det radikale parti. Nu forstår jeg, at det er helt forkert. Men mon det ærede medlem ikke i stedet for at ærgre sig skulle prøve på at tænke lidt mere på forholdet mellem de konservative og de radikale og i det hele taget mellem venstre og de konservative på den ene side og det radikale parti på den anden side, hvad der kan ligge bagved. Det var jo ikke før valget og er ikke nu efter valget noget godt oplæg til et samarbejde hen over midten her i tinget, et samarbejde, som jo mange stadig taler om, at rette så stærke bebrejdelser mod dette parti, som jo gennem årene har gjort — det tror jeg ingen nægter — en meget stor indsats for at få dette samarbejde i gang. Der kan jo være årsager både hos venstre og de konservative til, at det er glippet i dette forhold i modsætning til tidligere. En af årsagerne til, at det radikale parti og socialdemokratiet inden for regeringen har samarbejdet så godt, er partiernes hensyntagen til hinandens synspunkter, deres vilje til at få noget ud af samarbejdet. Når man vil et sådant samarbejde, nytter det jo ikke så stærkt at bebrejde de forskellige parter, at de må opgive noget.